

„כל נבל – נבלה ידבר, וליבו יעשה אוון!“

מעשה נבלה

ח"כ דרוקמן מול דורית בייניש במישפט המחתררת
„הרבה שלום ובירכת ה“

הדבר הוא חובה ציבורית מדרגה ראשונה.

● טכסים ערמומי

כ די לעמוד על מלוא הניכוחות של חיים דרוקמן, יש לבדוק את צורת הפירסום. דרוקמן כתב, כביכול, מיכתב ל- ראשהממשלה. מדוע בעצם? לגבי הדברים הנאמרים במיכתב, אין לראשהממשלה כל תפקיד או סמכות. ראשהממשלה משמש כאן ככתור בתסרק, מין קרס שאפשר לתלות עליו את הכניסה המלוכלכת. כל זה מדוע? אילו היו הדברים נאמרים עלייך אזרח פשוט, הם היו מהווים דיבה, וניתן

נ בלה נעשתה בישראל. מעשה-נבלה בצורת מיכתב, שעליו חתום מי שמתיימר להיות רב בישראל, ומי שמבין כחבריהכנסת מטעם פלג דתי. מעשה-נבלה כה שפל, כה ניבוי בהיותו ובצורתו, עד כי קשה למצוא לו אח ורע בתולדות הכנסת, או בתולדות כל פרלמנט אחר — מאז ימיו של ג'ו מקקארתי בארצות-הברית.

● רכילות מרושעת

ב משך כל השבוע התלחשה המדינה סביב המיכתב הזה, מבלי שאיש העז לפרסם את המיכתב במלואו ולקרוא לדברים בשם. הכוונה של אייפירסום היתה להגן

פרקליטה בייניש ממייספי מקורות הובא לידעת...

נסיכת הפרקליטות

לנסיכות באגדות יש שיער בלונדי ארוך וחלק, חיוך מתוק ועור קטיפתי. מבחינה זו ממלאת דורית בייניש את כל התנאים. אבל הנסיכות באגדות אינן עובדות כלכך קשה כמוה, ואינן מתרוצצות בין בניין משרד-המישפט לבית-המישפט העליון, כשהן נושאות תיקים כבדים וספרים עבים. אמילו בפרקליטות, שהוא מקום-עבודה קשה בגלל המתח התמידי והאמביציה הגדולה של העובדים, זוכה דורית בייניש לאהדה וחביבה. היא ממש נסיכה, אמרה עליה פרקליטה תל-אביבית. היא נתנה הרצאה ביום-עיון למישפטנים, וזה היה ממש מרתק. יש לה כושר-דיבור מדהים והיא חביבה, ולא מתנאטת. מבחינה מיקצועית שייכת דורית בייניש לראש הפירמידה המישפטית. כמנהלת מחלקת-הבג"צים בפרקליטות-המדינה נהגה להופיע מדי-יום לפני בית-המישפט העליון, מקום שעורכי-דין רגילים אינם מופיעים בכל יום. כל הופעה לפני הנשיא מאיר שמגר והשופטים אהרון ברק, שלמה לוין וכל אחד מיתר ענקי-המישפט שם, כרוכה בהכנה מירבית של החומר, והגשתו בצורה בהירה ותמציתית. שופטי בית-המישפט העליון אינם אהבים ביזבז זמן והם נוהגים לשאול שאלות ולרדת מייד לעומק-הבעיות. הכל מסכימים כי בתפקידה זה הצליחה הפרקליטה הבלונדית הצלחה מכסימאלית.

דורית בייניש באה מבית של מישפטנים. היא למדה בירושלים ונישאה בירושלים. בצה"ל שירתה בדוגת סגן, ואת דרכה בפרקליטות התחילה בפרקליטות מחוז-ירושלים, בתיקים פליליים. כאשר התמנתה כמנהלת מחלקת הבג"צים, עברה מעבודה בפליליים לנושאים העומדים ברום של עולם. כל עתירה של אזרח נגד רשויות המדינה או גוף ציבורי עברה דרכה, והיא הירבתה להופיע בעצמה בפני בית-המישפט. לבעלה, יחזקאל בייניש, יש משרד עורכי-דין משגשג בירושלם. אחותה של דורית, פנינה, עובדת כמזכירה בכירה באוניברסיטת תל-אביב, והיא נושאה לאיש שהיה קרוב לקהילת-המור-דיעין. יש לדורית שני ילדים, בגיל העשרה. הרכילות והשמעות שהופצו על דורית בייניש לאחרונה מגלים כי למרות העובדה שהצליחה לחיות בשלום בפרקליטות, שם כולם מפרגנים לה, לא הצליחה להתגבר על הלשונות הרעות בחוץ. המישפט הגדול והקשה של דורית בייניש היה מישפט המחחרת היהודית — והיא זכתה בו בהצלחה גדולה. יחד עם יסכה לייבוניץ ועוזי חסון חקרה עשרות עדים, סיכמה מאות עדויות והביאה לפני בית-המישפט ראיות ומימסכים לאין ספור. עד שהצליחה להרשיע את רוב הנאשמים. במישפט זה היו רבים מבין עדי-התביעה אנשי שב"כ. הם שחקרו את נאשמי-המחחרת והוציאו מהם הודאות. מישפט זה העלה, כנראה, את חמתם של חלקים שונים באוכלוסייה על התובעת, והם שחברו כעת יחד כדי לנקום בנסיכת הפרקליטות.

דרוקמן שלח את המיכתב ודאג להפיץ את העתקי המיכתב בין חברי הכנסת והעיתונאים.

● מחלקה

לדים אינפורמציה

ך עתה למיכתב עצמו. הוא נכתב על-ידי-המיכתבים הרשמי של הכנסת, עלייך „חברי הכנסת הרב חיים דרוקמן“. יש לשים לב להדגשת התיאור „אר“ „הרב“. דרוקמן לא הסתפק בתואר ח"כ. היה חשוב לו להתקשט גם בתואר „רב“, כבואו להפיק רכילות ניבזית זו, המודי וזה לפי ההלכה היהודית, „שפיר כות דמים“.

גם הפניה מעניינת מבחינה זו: „ארוני ראשהממשלה, הרבה שלום ובירכת ה“.

כלומר: אלוהים בכבודו וב-עצמו נתן את ברכתו למוצרי הזה של ביבי-השופטין הרבני.

מעניין איך מצטייר הקדוש-ברוך הוא בדמיונו של חיים דרוקמן, המחנך דורות של צעירי בני-עקיבא. אין זה פלא שרבים מהם הגיעו לאן שהגיעו. המיכתב עצמו פותח במילים „ממיספר מקורות הובא לידיעתי כי...“ אילו מקורות? הרב אינו אומר. הוא שומר על מקורות-המידע שלו כסוד, כמו עיתונאי אמיתי. האתיקה מעל לכל.

אבל העולם הזה יכול לגלות מה טיבם של מקורות אלה.

מאז החל הסיכוב האחרון בפרשת ראשהש"כ מופצצת גם מערכת זו במטח של פצצות-סירחון, המכוונות נגד שלושת אנשיהש"כ הככירים, שחשפו את הפרשה.

היו אלה מיכתבים אלמוניים, הדל-פות בעליפה לכתבי העולם הזה, שיחות-טלפון מאלמונים ועוד. כולם הכילו מידע „חם“ על שלושת המוס"קטירים.

התקפה זו היתה בה מתור אמת, בה שיטתית, והיא באה

על הקורבן המיועד, דורית בייניש, מפני הרכילות המרושעת המופיעה במיכתב. אולי זאת היתה טעות. אין צורך להגן על דורית בייניש, מפני שהמיכתב המרושע הוא עצמו כתבה-הגנה הטוב ביותר תר עליה. הזרזן המתגלה במיכתב תב זה, עצם השופלות של העלילה, הוסכים כל הגנה על בייניש למיותרת. אולם הציבור צריך לדעת עד לאן הגיעו הדברים, ומה העז חברי-כנסת ורב לעשות. רק פירסום הדברים המפורש שים, במלואם וכלשונם, יכול להעמיד את הציבור על חומרת המעשה. אחרת לא ברור מדוע סערו הרוחות, מדוע הכריזו פרקליטי המדינה על שביתה ואף טרחו לבקש לכך את תמיכת נשיא בית-המישפט העליון, אין מנוס מפרסום הדברים.